

Blas Miras
HO SENTO!
Virginia García

El Ratolí Blanc era a l'esbarjo amb els amics. Jugaven amb bales de colors que intentaven colar en un petit forat excavat a la sorra. Amb una branca seca havien pintat una ratlla al terra per a marcar la distància. El primer que fiqués dues vegades la bala guanyaria la partida, encara que el que més importava no era vèncer, sinó passar una estona divertida amb els amics.

No era gens fàcil. Llançaven per torns i, quan algú fallava, els altres l'animaven: —Ui... per poc! La pròxima vegada l'encertaràs! —deien els que esperaven el seu torn.

Després de diversos intents, la Conilla Canyella va ser la primera que va ficar la bala. Tots se'n van alegrar: per fi algú n'havia colat una!

Estaven a mitja partida quan va arribar l'Eriçó.
—Vull jugar! —va cridar l'Eriçó amb veu
manaire.

—D'acord! —va contestar el Ratolí Blanc—
Però hauràs d'esperar que acabem la partida.
Estem tots cinc empatats. Només cal que un
de nosaltres coli una altra vegada la bala per a
saber qui ha guanyat.

—VULL JUGAR JA! —va insistir l'Eriçó desafiant.

